

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

De exturbatione Petri, & Lucij Ariani inductione. Cap. XIX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

eius mens à quibusdā veteratoribus expugnata fuit)hortatur Basiliū, vt ad partem aduersariam se transferat: Deinde cum ei persuadere non posset, iubet edictum de illo in exilium mittendo conscribi. Quod cum sua manu ratum face- re conaretur, ne apicem quidem vnum alicuius literæ face- re potuit: Si quidem ruptus est calamus. neque id semel, sed iterum, ac tertio accidit. Ac cum impium illud edictum cō- firmare impensius laboraret, concussa est dextera, tremorq; eam occupauit. Atque cum animo esset præ metu prope at- tonito, chartam manibus dilacerauit. Vnde rerum omniū moderator deus satis perspicuè ostendit, tum quòd aliis e- ius permissu eadem ipsa obtigerunt, tum quòd Basilius o- pe illius insidiis ereptus fuit. Atque vt in isto Basiliij nego- cio potentiam suam monstrauit, sic in illo altero suæ prouid- entiaē genere fortitudinem præstantissimorum hominum curauit palam prædicandā. Valentē igitur in hunc impetū facientem spes frustrata est.

*De sancti Athanasii morte & Petri successi-
one. CAP. XVIII.*

Alexandriæ porro cum victor Athanasius post multa confecta certamina, post totidem etiam reportatas co- ronas ex huius vitæ laboribus ereptus esset, & ad vitā vacuam à molestiis trāsatus, Petrus, vir facile optimus præ- sulatum illum obtinuit, quem primū B. Athanasius suo suf- fragio designarat, eiusq; electioni ab omnibus tam sacerdo- tibus, quàm magistratibus assensum est. Populus quoque vniuersus acclamationibus quantum lætitiæ percepisset, de- monstrauit. Nam laborum ab Athanasio susceptorum soci- us & particeps fuit, & cū eo tum ibi vitam degente, tum pe- regrinante semper versatus est, & varios labores cum illo vna exantlauit. Quapropter episcopi vicini eo simul ire- maturant: & qui vitam seuera disciplina exigebant, ii ea re- licta, ad Petrum in sede Athanasii collocādum se cōferunt.

*De exturbatione Petri, & Lucij Ariani in-
ductione. CAP. XIX.*

MM 5

Postea

THEODOR. HISTOR.

Postea verò quam in sede episcopali locatus erat, præfectus illius prouinciæ collecta Gentilium & Iudæorum multitudinem, Ecclesiæ parietes circumfedit, deditque Petro mandatum, vt exiret: atque adeo minatus est se eum, nisi exiret, inuitum inde exturbaturum. Atque ista egit, simulans quidem se velle imperatori gratificari, & contrariam doctrinam tuentes grauib; afficere incommodis, sed reuera, vt impiæ iræ, qua exardescebat, indulgeret. Nam colendis simulachris penitus addictus erat, & festi splendidissimi loco habuit, turbulentam Ecclesiæ iactationem. Proinde Petrus ille admirabilis, cum bellum ex inopinato ortum videret, clam Ecclesia egreditur, & conscensa naue, Romam contendit. Paucis intermissis diebus, Euzoius Antiochia Lucium secum ducens Alexandriam aduentat, ei que tradit Ecclesias. De cuius impietate ac scelere Samosata satis fecissent periculi. Populus autem doctrina Athanasii educatus, cum contrarium alimentum sibi præberi cerneret, conuentus ecclesiasticos deseruit. Quapropter Lucius subsidio satellitum qui simulachra colebant, vsus, alios verberibus cedere, includere in carcerem alios, nonnullos per vim in fugam vertere, quorundam ædes instar barbarorum vastare cepit. Cæterum à Petro illo admirabili hæ res sunt multò accuratius in epistola explanatæ: quam epistolam ipse equidem, vbi vnum scelus à Lucio editum exposuero, in historiam inseram. Erant in Aegypto homines, qui angelicam plane viuendi rationem summo studio excolentes, à tumultu ac strepitu ciuili se remouerent, vitæque in solitudine degere instituerent, & loca arenosa planeque sterilia redderent frugifera, & ex virtute, quam velut legem viuendi sibi proposuissent, fructum deo gratissimum pulcherrimumque efferrent. Quod vitæ genus tametsi alij complures colere inceperant, tamen Antonius ille multorum ore ac sermone celebratus se ordinum illorum qui seueram hanc & monasticam viuendi disciplinam sectati sunt, magi strum longè præstantissimum præbuit: atque solitudinem palæstræ virtutis monachis effecit. Cuius discipulos (nam ille ipse cum maximo & præclarissimo viatico iam ad portum tranquillitatis appulerat) infelix ille & plane miser Lucius persecu-

persecu-

persecutus est. Nam principes sacrosancti illius chori, Marcium dico, illum celebrem, & gentilem eius, quinetiam Isidorum, & alios præterea è speluncis educens, quandam in insulam ab impiis hominibus habitatam, quæ nullum vnquam pietatis magistrum admiserat, relegauit. Ac cum nauigium ad littus insulæ appropinquaret, dæmō, quē insulani colebant, relicto simulachro sibi dedicato, in quo iam diu suū domicilium habuerat, filiā sacerdotis in furorē compulit, & bachantem ad idem ipsū littus, ad quod remiges nauem appulerant, deduxit: cuius lingua pro instrumento vsus, eadem per eam contenta voce effudit verba quæ mulier olim Philippis habens spiritum Pythonis. Omnesque tum viri, tum mulieres audiuerunt dæmonem illum dicentem: ò vestram potentiam: ò famuli Christi, ubique à vobis abigimur: ex ciuitatibus, & pagis, ex mōtibus & collibus, ex solitudine ab incolis deserta. Sperabamus quidē in hac insula ætatem agentes, vestris telis fuisse liberatos, de qua iam spe decidimus. Nam persecutores vos istuc amandarunt, non vt vos afficerent molestia, sed vti nos vestro aduentu hinc expellerent. De insula igitur decedimus: vestræ namque virtutis radiis, tanquam telis percellimur. Hæc & his similia locuti, puellam prostrauere ad terram, ipsique prorsus euanuerunt. Diuinus autem ille sanctorum chorus puellam precibus excitauit, & sobriam ac sanam genitori reddidit. Huius miraculi spectatores ad sanctorum illorum pedes prouoluti, orant vti per eos salutis viaticum assequantur: delubrum simulachrorum diruunt, atque piæ doctrinæ splendore illuminati, sacrosancti baptismatis gratia donati sunt. Quibus rebus in vrbe Alexandria palam cognitis, omnes pariter coeperunt Lucium conuitiis lacerare, atque adeo dicere irā Dei ipsos oppressuram, nisi diuinus sanctorū illorū cœtus dimissus esset. Itaque Lucius veritus tumultum ciuium, fecit copiam sanctis viris ad speluncas suas reuertendi. Quanquā verò ex his detestabilis eius nequitia & impietas satis cognosci potest, tamen Petri illius admirabilis epistola multò accuratius scelera ab eo admissa explanabit. Sed ne nimis longus sim, ea duntaxat, quæ sunt in media epistola posita, citabo.

De iis